

ครั้งหนึ่ง กษัตริย์ซาโลมอนเสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องบูชา เพราะที่นั่นมีสักการสถานสำคัญมาก กษัตริย์ซาโลมอนทรงเผาสัตว์หนึ่งพันตัวเป็นเครื่องบูชาบนพระแท่น คั้นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่กษัตริย์ซาโลมอนในพระสุบินที่เมืองกิเบโอน พระเจ้าตรัสว่า “จงขอสิ่งที่คุณอยากให้เราประทานแก่ท่าน” กษัตริย์ซาโลมอนทูลตอบว่า “พระองค์ทรงสำแดงความรักมั่นคงยิ่งใหญ่อต่อดาวิดพระบิดาข้ารับใช้พระองค์ เพราะพระบิดาทรงดำเนินชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยความซื่อสัตย์ ความชอบธรรมและด้วยใจซื่อตรง พระองค์ยังทรงรักษาความรักมั่นคงยิ่งใหญ่นี้ต่อพระบิดาโดยประทานให้บุตรคนหนึ่งได้สืบพระบัลลังก์ ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้

บัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตั้งข้าพเจ้าขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อกษัตริย์ดาวิดพระบิดา แต่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ไม่รู้ว่าจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องปกครองประชากรที่ทรงเลือกสรร ซึ่งเป็นประชากรจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ขอประทานความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะได้ปกครองประชากรของพระองค์อย่างยุติธรรม และรู้จักวินิจฉัยแยกความดีจากความชั่ว ถ้าพระองค์ไม่ประทาน ใครเล่าจะปกครองประชากรจำนวนมากเช่นนั้นของพระองค์ได้”

องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยที่กษัตริย์ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ พระเจ้าจึงตรัสตอบว่า “เพราะท่านได้วอนขอเช่นนี้ แทนที่จะวอนขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่ง หรือขอให้เราทำลายชีวิตของศัตรู แต่ได้ขอความเข้าใจ เพื่อจะตัดสินอย่างถูกต้อง เราจะทำตามที่ท่านขอ เราจะให้ความเข้าใจและปรีชาญาณในการตัดสินอย่างที่คุณใดไม่เคยมีมาก่อน หรือจะมีในภายหลัง สิ่งที่คุณไม่ได้ขอ เราก็จะให้ด้วย คือความมั่งคั่งและเกียรติยศอย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ใดเคยมี”

พระวรสาร

มก 6:30-34

เวลานั้น บรรดาอัครสาวกกลับมาเฝ้าพระเยซูเจ้าและทูลรายงานให้ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่เขาได้ทำและได้สอน พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงมาพักผ่อนกับเราตามลำพังในที่สันติระยะหนึ่งเถิด” เพราะมีคนไปมาจนเขาไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะกินอาหาร พระเยซูเจ้าจึงทรงลงเรือไปยังที่สันติพร้อมกับบรรดาอัครสาวก ประชาชนหลายคนเห็นพระเยซูเจ้ากับบรรดาอัครสาวกแล่นเรือออกไป ก็คาดคะเนได้ว่า พระองค์จะทรงไปที่ใด จึงรีบเดินเท้าออกจากเมืองต่างๆ ไปที่นั่นและไปถึงก่อน เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือ ทรงแลเห็นประชาชนจำนวนมากก็ทรงสงสาร เพราะเขาเหล่านั้นเป็นฝูงฝูงและไม่มีคนเลี้ยง พระองค์จึงทรงเริ่มสั่งสอนเขาหลายเรื่อง

ข้อคิด

พระเยซูเจ้าทรงเป็นตัวอย่างในการหาเวลาเงียบๆ สำหรับการรำพึงภาวนา โดยพาบรรดาอัครสาวกไปพักผ่อนตามลำพังกับพระองค์ “ท่านทั้งหลายจงมาพักผ่อนกับเราตามลำพังในที่สันติระยะหนึ่ง” (มก 6:31) ชีวิตที่สับสนวุ่นวายทำให้เราไม่มีเวลาเงียบ สำหรับการรำพึงภาวนา ขอให้เราหาเวลาทุกวัน เพื่ออ่านพระวาจา และรำพึงภาวนาเงียบๆ เพื่อเพิ่มพลังให้แก่วิญญาณของเรา... “สิ่งที่จำเป็นในชีวิตปัจจุบัน คือ การหาเวลาสงบเงียบ”

น.เยโรม เอมีลีอานี

พระสงฆ์

น.โยเซฟิน บาคีตา

พรหมจารี

สด 51:11-13, 14-15,

16-17

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4